Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2000, sp. zn. 10 T 14/98, ECLI:CZ:MSPH:2000:10.T.14.1998.1

Číslo: 54/2000

Právní věta:

Jestliže po vyčerpání všech dostupných důkazů zůstane nevyjasněno, zda obviněný spáchal posuzovaný trestný čin před tím, než byl vyhlášen odsuzující rozsudek soudem prvního stupně za jeho jiný trestný čin, nebo až poté, je nutné při ukládání trestu postupovat podle zásady in dubio pro reo a použít ustanovení § 35 odst. 2 tr. zák. o ukládání souhrnného trestu.

Podle uvedené zásady je nutno postupovat a přiklonit se k možnosti pro obviněného výhodnější i v dalších případech, kdy po vyčerpání všech dostupných důkazů zůstane nejisté, zda ke spáchání posuzovaného činu došlo před jiným rozhodnutím, či po něm, a jde přitom o závěr důležitý pro rozhodnutí.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 10.02.2000

Spisová značka: 10 T 14/98

Číslo rozhodnutí: 54

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Trest souhrnný

Předpisy: 140/1961 Sb. § 35 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Městský soud v Praze uznal obžalovaného B. K. vinným ze spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., ve znění zák. č. 290/1993 Sb., kterého se dopustil dvěma útoky, jednak dne 2. 6. 1992 a jednak v přesně nezjištěných dnech měsíce června 1992, avšak nejpozději dne 14. 6. 1992. Za to mu uložil souhrnný trest odnětí svobody v trvání sedmi roků a současně zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 15. 6. 1992 sp. zn. 3 T 139/91, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Z odůvodnění:

Při úvaze o uložení trestu obžalovanému B. K. musel městský soud vzít na zřetel, že tento obžalovaný

byl mimo jiné odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 15. 6. 1992 sp. zn. 3 T 139/91 pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání tří a půl roku.

Za této situace bylo nutné řešit problém, zda jde mezi trestným činem, který je předmětem rozhodování, a trestným činem, za nějž byl odsouzen citovaným rozsudkem, o vztah souhrnnosti a je třeba uložit souhrnný trest podle ustanovení § 35 odst. 2 tr. zák., či zda jde v posuzovaném případě o recidivu. Protože skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení této otázky jsou nejisté, neboť trestné činnosti spáchané v přesně nezjištěném dnu v měsíci červnu 1992 se obžalovaný mohl dopustit jak před datem 15. 6. 1992, tak po tomto datu, přiklonil se soud k názoru, že je nutné v takových případech vycházet ze zásady in dubio pro reo, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného. To znamená, že v případech, kdy nelze přesně zjistit dobu spáchání činu a jde přitom o rozhodující skutečnost při úvaze, zda jde o vztah souhrnnosti či o recidivu, je třeba dovodit, že jde o souhrnnost, neboť posouzení věci jako recidivy by obviněného nedůvodně poškodilo.

Použití zásady in dubio pro reo je zcela namístě, neboť jde o otázku skutkovou, záležící ve zjištění, kdy přesně byl posuzovaný trestný čin spáchán. Jestliže tedy po vyčerpání všech dostupných důkazů k tomuto zjištění zůstane nejisté, zda ke spáchání došlo před vyhlášením jiného rozhodnutí, či po něm, je nutné přiklonit se k možnosti pro obviněného výhodnější, a to právě v souladu s uvedenou důležitou zásadou trestního řízení.